

Arrest

nr. 114 334 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 tot weigering van een recht op terugkeer, in toepassing van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 14 oktober 2006 in het huwelijk met C.M., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 10 november 2006 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker werd op 30 september 2011 van ambtswege afgevoerd van het bevolkingsregister.

1.4. Op 15 maart 2013 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Leuven met het verzoek om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een verblijfstitel.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 mei 2013 de beslissing tot weigering van een recht op terugkeer, in toepassing van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing, die verzoeker op 26 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[B.M.]

[...]

nationaliteit: Marokko

Deze vreemdeling heeft op 15/03/2013 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een >identiteitskaart voor vreemdelingen=.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Betrokkene heeft meer dan 2 jaar het land verlaten en kan de ingeroepen overmacht niet bewijzen.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair playbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van éénieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De Raad van State heeft er in het verleden aan herinnerd dat :

"une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée; qu'une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales " (R. v. St., 11 februari 1999, arrest nr. 78.711, R.D.E., 1999, nr. 102, p. 40 e.v.)

(vrij vertaald : "een maatregel van verwijdering van het grondgebied vormt een door de wet voorziene inmenging in het recht van de vreemdeling op eerbiediging van zijn privé-leven, dat een dergelijke

inmenging echter slechts toegelaten is voor zover zij een maatregel uitmaakt die, in een democratische samenleving, noodzakelijk is, met name voor de verdediging van de orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken").

Verzoeker zijn leven is hier, bij zijn echtgenote en zijn zoon.

Door weigeringsbeslissing heeft verzoeker geen verblijfstitel meer in België en zal hij noodgedwongen het grondgebied dienen te verlaten en zijn gezin te verlaten. Dit zou een fundamentele inbreuk zijn op zijn privé- en familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Voor de echtgenote van verzoeker is het trouwens onmogelijk om haar echtgenoot te vergezellen naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, vermits zij dan haar werk zou verliezen.

Bovendien zou dit betekenen dat zijn zoon het lopende schooljaar niet in België zou kunnen afmaken, wat nefaste gevolgen zou hebben voor haar verdere schoolcarrière.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 8 van het EVRM.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoeker, dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Zowel de materiële als de formele motiveringsplicht zijn dus geschonden.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald – of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt – aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek en zonder acht te slaan op het gezinsleven van verzoeker.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker.”

3.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker in wat hij omschrijft als een eerste onderdeel van zijn middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en hierbij aangeeft dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven met zijn echtgenote en zoon in het gedrang brengt, doch dat hij niet aantoonde dat hij enig gezinsleven met deze personen heeft. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat verzoeker langere tijd, zonder zijn vrouw en kind, in Marokko verbleef en dat hij zich na zijn terugkeer naar België niet bij zijn echtgenote vestigde, omdat hij met haar in onmin leeft.

Aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker nog een hechte relatie heeft met zijn echtgenote en zijn kind kan geen schending van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven worden vastgesteld.

Verzoeker toont ook niet aan dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing wordt geraakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2. Daarnaast moet worden geduoid dat in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet, duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker meer dan twee jaar in het buitenland verbleef en dat hij dus geen recht op terugkeer kan laten gelden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gronden de bestreden beslissing werd genomen en om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering niet consistent en volledig is en dat verweerder te kort kwam aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.3. Daar, zoals reeds gesteld, niet blijkt dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, toont verzoeker door voor te houden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven niet aan dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt. Tevens moet worden gesteld dat verweerder verzoeker uitnodigde om nadere toelichting te geven inzake de redenen van zijn langdurige afwezigheid uit het Rijk en verzoeker in gebreke bleef om enige vorm van overmacht aan te tonen. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker initieel aangaf gedurende meer dan twee jaar in Marokko te hebben verbleven omdat hij diende te revalideren na een ongeval, doch dat de door hem aangebrachte stukken zijn bewering dat een medische problematiek hem zou hebben verhinderd om naar België te reizen of in het Rijk te verblijven niet onderbouwen.

De beschouwingen van verzoeker laten dan ook niet toe te besluiten dat de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werden miskend.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt kan evenmin een schending van het fair playbeginsel worden vastgesteld.

Het eng middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK